

İsrail: Çalınmış İsim, Çalınmış Toprak, Çalınmış Hayatlar

Amerikalı evanjelik Hristiyanların modern İsrail devletine verdiği destek, **Tekvin 12:3**'ün seçici bir yorumuna dayanır: *“Seni bereketleyenleri bereketleyeceğim, sana lanet edenleri lanetleyeceğim.”* ABD Temsilciler Meclisi Başkanı **Mike Johnson** gibi politikacılar, bu ayeti, İsrail'e siyasi desteği kutsal bir görev olarak çerçevelemek için kullanır. Ancak bu yorum, binlerce yıllık dini ve tarihi gelişimi tehlikeli derecede basitleştirilmiş bir denkleme sıkıştırır: modern İsrail = kutsal İsrail = ilahi lütuf.

Bu makale, bu varsayımı, toprağın ve halkının tarihine **süreklilik** kazandırarak sorgular. Antlaşmanın gerçek mirasçıları, bir ulus-devlet veya ırksal bir kategoriyle değil, **ilahi vahye sadık süreklilik** ve toprakta kalmakla tanımlanır. Bu ölçüye göre, modern İsrail devleti değil, **Filistinliler**, eski İsrail'in mirasını en yakından temsil eder.

Yahudi Olmayanlardan İsraillilere: İlk Antlaşma

Eretz İsrail'in – kutsal toprakların – en eski sakinleri, modern anlamda “Yahudi” değildi. Onlar **Yahudi olmayanlar**, Kenanlılar ve İbraniler, Levant'ın kabile halklarıydı. *İsrail* olarak kimlikleri, kanla değil, antlaşmayla başladı – **Sina Dağı**'nda durduklarında ve Tevrat'ı aldıklarında. Bu, halkın “seçilmiş” olduğu andı; ırk ya da genetikle değil, **ilahi rehberliği kabul etmekle**.

İsraillilerden Hristiyanlara: Yeni Bir Vahiy

İsa (PBUH) yenilenme ve merhamet mesajıyla geldiğinde, aynı halkın çoğu onu **Mesih** olarak tanıdı ve antlaşmanın bir **güncellemesi** olarak gördüklerini benimsedi. Onlar **ilk Hristiyanlar** oldular, Yahudiliği reddederek değil, onun yerine getirildiğine inanarak. Diğerleri – İsa'yı reddedenler – Yahudi topluluklarında kaldılar ancak erken Hristiyanlarla barış içinde bir arada yaşadılar. Yalnızca küçük, radikal bir grup, İsa'yı düşmanca reddetti, onu sahte peygamber olarak nitelendirdi ve bazı Talmud metinlerine göre, onu “cehennemde dışkıda kaynıyor” diye alay etti. Bunlar **çoğunluk değildi** ve sıklıkla komşuları tarafından reddedildiler – bu da **sürgün ve diasporaya**, özellikle **Doğu Avrupa**'ya yol açtı.

Hristiyanlardan Müslümanlara: Son Vahiy ve Sürekli Varlık

Muhammed (PBUH) son elçi olarak geldiğinde, aynı toplulukların çoğu bir kez daha **antlaşmanın bir sonraki adımını** benimsedi. Onlar **Müslüman** oldular ve bu dini süreklilikte bir çelişki görmediler: Tevrat'tan İncil'e ve Kur'an'a. Diğerleri **Hristiyan** olarak

kaldı ancak toprakta barış içinde yaşamaya devam etti. Onlar **kaldılar** – Roma zulmünden, Bizans yönetiminden, İslam halifeliklerinden, Haçlı istilalarından ve Osmanlı idaresinden geçerek. Onların **kökleri kesintisizdi**.

Bu nüfus – şimdi **Filistinliler** olarak tanımlanan – ayrılmadı. Toprağı **ekip biçtiler**, onun dillerini konuştular ve geleneklerini sürdürdüler. Onlar, Sina’da ilk duranların, İsa ile yürüyenlerin ve Mekke’ye yönelenlerin **manevi ve biyolojik torunlarıdır**.

Siyonizmin Ortaya Çıkışı: Dönüş Değil, Kopuş

Buna karşılık, **modern Siyonist hareket** antlaşmanın devamı değil, onunla **radikal bir kopuş** idi. Kurucuları büyük ölçüde **sekülerdi**, dini yasalarla değil, **Avrupa ırksal milliyetçiliği** tarafından şekillendirilmişti. Hem İsa’yı hem de Muhammed’i reddederek eski İsrail’den geldiklerini iddia ettiler. Daha da önemlisi, toprakta kalan topluluklardan değil, peygamber rehberliğini reddetmiş ve **yüzyıllar önce sürgün edilmiş olan düşman sürgün azınlıklardan** ortaya çıktılar.

Birçok Siyonist, Levant’tan yüzyıllar boyunca ayrılmış olan **Doğu Avrupa topluluklarından** geldi. Bazıları kısmen Yakın Doğu kökenli olsa da, miraslarının çoğu **yabancı topraklardaki din değiştirmelerden ve asimilasyondan** geliyordu. Yine de, **toprağa münhasır ilahi haklar** iddia eden bu topluluklar, *asla ayrılmayan* ve Tanrı’nın her ardışık vahyini kabul edenlerin torunlarını yerinden ediyor ve hatta öldürüyor.

Nekbe: Antlaşmanın Tersine Çevrilmesi

İsrail devleti 1948’de kurulduğunda, antlaşmayı restore etmedi – onu **ihlal etti**. Yüz binlerce Filistinli, **Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler** dahil, sürgün edildi, mülksüzleştirildi veya öldürüldü. Bu, **Nekbe** idi. Kalan Yahudi Filistinlilerin çoğu İsrail vatandaşı oldu – ancak Sina’ya ve öncesine uzanan köklere sahip **Hristiyan ve Müslüman Filistinliler** kovuldu.

Bu trajediyi daha da kötüleştiren şey, Hristiyan ve Müslüman Filistinlilerin çoğunun Yahudi Filistinlilerin **komşuları, arkadaşları ve hatta akrabaları** olmasıydı. **Topluluklar iç içe geçmişti**, yalnızca kanla değil, ortak dil, gelenekler ve toprakla bağlanmıştı. Bugün, kalanlar **askeri işgale, kuşatmaya, açlığa ve bombardımana** maruz kalırken, eski komşuları kendilerini “İsrail” olarak adlandıran ancak antlaşmanın ruhunu artık yansıtmayan bir milliyetçi projeye hizmet etmeye zorlanıyor.

Bir Köpeğe Sezar Demek: Semboller Gerçeğin Yerini Aldığında

Modern bir devleti “İsrail” olarak adlandırmak ve bu isimle ilahi haklar iddia etmek, köpeğinize “Sezar” adını verip onun Roma İmparatorluğu’nun meşru varisi olduğunu iddia etmekten daha meşru değildir. Ona üzüm yedirebilir, toga giydirebilir ve Latince havlamayı öğretebilirsiniz – ancak isim ona imparatorluk hakimiyeti vermez. Lejyonları çağıramaz,

Galya'da vergi toplayamaz veya Kartaca'yı talep edemez. İsim bir **performanstır**, soy değil; bir **jesttir**, soyağacı değil.

Yine de Siyonizm tam da bunu yaptı – **modern bir siyasi projeyi eski antlaşmanın diliyle örtüp**, yalnızca sembolizmin manevi ve bölgesel meşruiyet sağlayacağını varsaydı. Bu bir yanıltma ritüelidir: "İsrail" adını çağırır, binlerce yıl önce yazılmış bir kutsal yazıya işaret eder ve 1948'de seküler milliyetçilik ve kolonyal şiddet yoluyla doğan bir devletin onun mirasçısı olduğunu iddia eder. Bunu yaparak, Siyonizm antlaşmayı yenilemez – onu **taklit eder**, etik özünü boşaltırken sembollerini silahlandırır. Ve Mike Johnson gibi evanjelik liderler bu taklidi kutsal yazılarla kutsadığında, ilahi gerçeği savunmuyorlar – bir **kostümü kutsuyorlar**.

Evanjelik Körlük: Gerçeği Değil, İsimi Tapma

Mike Johnson gibi Amerikalı evanjelik Hristiyanlar, **Tekvin 12:3'ü yanlış yorumlar** ve bunu, kurucu ideolojisi **hem İsa'yı hem de Muhammed'i reddeden** ve eylemleri **Tevrat, İncil ve Kur'an**'ın temel ahlaki öğretilerini ihlal eden modern bir devlete uygular – hepsi de tek bir masum hayatı yok etmenin bir dünyayı yok etmekle eşdeğer olduğunu söyler. *"Tek bir hayatı yok eden, sanki tüm dünyayı yok etmiş gibi sayılır"* (Sanhedrin 4:5). *"Bu yüzden İsrail Oğulları'na, bir can alanın tüm insanlığı öldürmüş gibi olacağını emrettik"* (Kur'an, Maide 5:32). Bunlar kültürel öneriler değildir; **kutsal mutlaklardır**. Duvarlar inşa eden, bombalar atan ve sivillere kuşatma ve açlık dayatan bir ulusu kutsamak, Tanrı'ya itaat değildir – bu **üç dilde küfürdür**.

Sonuç: Antlaşma Kalanlarla Yaşar

Toprak, adını çağırana değil, **onun tarihini yaşayanlara, inancını taşıyanlara ve peygamberlerini onurlandıranlara** aittir. İsrail'in gerçek sürekliliği, şimdi onun adını taşıyan devlette değil, **Filistin halkında** – Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler – ilahi vahyin her aşamasını kabul eden ve atalarının toprağına kök salmış olanlardadır.

İsrail devletini mevcut haliyle desteklemek – mülksüzleştirme, şiddet ve apartheid üzerine inşa edilmiş – İbrahim'in tohumunu kutsamak değil; **antlaşmayı lanetlemektir**. Bu, Musa, İsa veya Muhammed (hepsine selam olsun) ile değil, Firavun, Hirodes ve Ebu Leheb ile hizalanmaktır.

Çocukları aç bırakan, evleri yerle bir eden ve sivilleri katleden İsrail'in yanında duranlar kutsanmayacak. Onlar lanetlenecek. Zenginlik ve güçle bir süre kamu sorumluluğundan kendilerini yalıtabilirler, ancak hayatlarının geri kalanını **adaletten kaçarak ve saklanarak** geçirecekler – mahkemelerde, vicdanlarında ve tarihte. Ve bu, onları öbür dünyada bekleyenlerin **yalnızca bir tadı** olacak.

Çünkü **İbrahim'in Tanrısı tiranlığı kutsamaz**. Antlaşma asla zalimler için bir kalkan olmadı – bu, sadıkların taşıdığı bir yükü. Ve bu antlaşmayı bir imparatorluğu haklı çıkarmak için çarpıtanlar, yorumculara veya politikacılara değil, adını kirlettikleri Tanrı'ya cevap verecekler.